

Таємний агент Христина

міні-п'єса

Людмила Тимошенко

(автор ідеї – Максим Черниш)

Христина - жінка років 25, з гарною фігурою і обличчям Венери Ботічеллі.
(у ролі Христини – Тата Крижановская)

Священик – чоловік років 35, з гарним акуратним обличчям, невеличким животиком у католицькій рясі. (у ролі священника – Євген Марковський)

Старушка – звичайна старша жінка у сільському вбранні.

Вуйко – звичайний старший чоловік у сільському вбранні

Христина стоїть біля чорної машини з тонованими вікнами, що припаркована біля костелу. З костелу виходить молодий чоловік, на нього чекає подруга в рожевій сукні, на високих підборах, в руці – сумочка з собачкою. В собачки рожевий бант. Молоді люди обнімаються. Звучить реквієм Моцарта Етернам. Христина заходить в храм.

Біля сповідальні сидить перелякана, заплакана старушка.

Старушка: Отче, я ж йому добра хтіла. Йому ще університет сі закінчувати треба, куда та женячка?

Священик (відкриває двері сповідальні і махає на неї руками): Йди геть з храму! Нехай твій Микола сам до мене за свої гріхи балакає. Тобі поріцаніє - поститимеш тиждень.

Старушка хреститься, тікає. Священик помічає Христину, яка запалює свічку. З-під білої хустки виглядають руді кучеряшки. В освітленні вітражів і свічок, обличчя Христини випромінює янгольську красу. Священик заходить в сповідальню, закриває двері. Христина підходить до сповідальні, клякає на коліна.

Христина: Добрий день, отче.

Священик: Дитино, ти коли востаннє була на сповіді?

Христина: Сьогодні уперше.

Священик: Воно й видно, бо тут не кажуть добрий день, а кажуть слава Ісусу Христу.

Христина: Слава Ісусу Христу!

Священик: Слава навіки. Що тебе привело в цей храм?

Христина (голос дрижить): Мені треба покаятися, бо сильно страждаю через свої гріхи.

Священик: Які ж страждання заставили тебе звернутися до господа нашого?

Христина: Ми з чоловіком хочемо дитину.

Священик: Похвально, бо материнство – то є дар божий. Більше того, після утворення шлюбу бог дає повеління про дітонородження.

Христина: Але я боюся, що через мої гріхи ніколи не буду мати дитину.

Священик: У святому письмі сказано, що діти – це нагорода від господи, і цієї нагороди Господь не позбавив людину навіть після гріхопадіння. Покайся, дитино.

Христина: Мені соромно про це казати... (опускає очі)

Священик: Жінко, ти на сповіді, відкрийся мені як господу нашому, я лише посередник.

Христина: Я зраджувала своєму чоловіку.

Священик: Це великий гріх.

Христина: В мене не було іншого виходу.

Священик: Немає виправдання для скоєння смертного гріха, а є лише каяття. Який би жаль не точив твою душу, коли ти приходиш до храму, він може припинитися через зцілення, бо тут присутній Ісус наш Христос милосердний.

Христина: Я грішила зі своїм начальником.

Священик: Він тебе примушував?

Христина: Я працюю в юридичній фірмі, зараз там криза. Начальник натякнув, що чекає від мене додаткових послуг, оскільки насувається скорочення. А я не можу втратити роботу, бо маємо з чоловіком кредит на квартиру.

Священик: Чому ти не сказала це своєму чоловікові?

Христина: Мій муж дуже ревнивий і я боялася, що він поб'є Остапа Васильовича. А Остап Васильович відомий юрист, посадить чоловіка у тюрму, а мене звільнить і в нас заберуть квартиру. А ще в нас є собачка чіхуахуа. Її теж можуть забрати.

Священик: Перепрошую?

Христина: Це порода така, вона маленька і в неї такі гарні чорні очка.

Священик: До чого тут...

Христина (перебиває): Він сказав, що в мене гарні ноги, як в його першого кохання – Галі з піонерського табору. Коли Галя нахилилася, її ноги було видно аж до трусів і він відчув перше у своєму житті збудження. При чому таке, що... ну самі розумієте...

Священик: Жінко, позбав мене цих подробиць...

Христина: Потім він розказував, що як тільки починав думати про її ноги, то це ставалося неконтрольовано. У публічних місцях. У школі, біля дошки, у дворі...

Священик: До чого тут ноги раби божої Галі?

Христина: А потім це пройшло. А коли я прийшла до нього на роботу, то почалося знову. Він заставляв мене нахилитися до смітника. А смітник стояв біля дверей його кабінету. Я щодня мусила це робити.

Священик: Тобто твоя зрада полягає у тім, що ти нахилилася біля смітника і він дивився на твої ноги?

Христина мовчить, опустивши очі.

Священик: Дитино, це гріх, але не такий тяжкий, якщо б ти розділила з ним ложе. Ти прийшла в храм Божий і маєш усвідомлювати, що це – саме те місце, де можна піднести свою молитву до Господа нашого і попросити пробачення за свої гріхи. Тож прочтешитай Отче наш і не гріши більше.

Христина: Святий отче, дякую.

Священик: Господь - милосердний, йому даруй свою молитву.

Христина: З приводу ложа... Ложа насправді не було. Був пуфік.

Священик: Який ще пуфік?

Христина: Схожий на нашого Марселя.

Священик: Якого Марселя?

Христина: Білого песика. Чіхуахуа з чорними і сумними очками. Остап Васильович заставляв мене сідати на нього лише в чорних колготках і чорному ліфчику, бо любив усе монохромне. А потім підходив... і заставляв називати його... лисим месником...

Священик: Все милостливий боже! Заставляв сідати на песика?!

Христина: На пуфіка, схожого на песика і заставляв називати його лисим месником.

Священик: Кого?! Пуфіка?

Христина: ну... його.. *(показує вказівним пальцем собі на пах)*

Священик: Святий Боже! Жінко, ти знаходишся в храмі!

Христина *(перебиває):* А потім казав, щоб я вимовляла отаким голосом наступне *(говорить звабливим тихим голосом):*

Твердий й жилавий між ногами

Гарцює наче дикий кінь

Герой комедії та драми

Причина хтивих сновидінь

<http://www.poetryclub.com.ua/getpoem.php?id=401301>

Після цих слів Христина Відкриває рот у специфічний спосіб і дивиться на священика крізь ґрати. Священик секунду дивиться на цей рот, пітніє і починає хреститися. Свічка, запалена Христиною, починає яскраво палати (свічку можна зробити мультимедійною).

Священик: Святий апостоле Павло, жінко, ти грішила у такий спосіб?

Христина (*засмучено киває головою. Робить паузу і додає*): Тільки по п'ятницях. (*пауза*) Бо в понеділок ми йшли у зал засідань.

Священик: Для чого?

Христина: Остап Васильович це називав «полірувати робоче місце до тижня успішних звершень».

Священик (*з дрижанням і напругою в голосі*): І що ви там робили?

Христина: Полірували стіл засідань.

Священик (*з полегшенням*): Тобто протирали від пилюки?

Христина: Майже. Срамною рідиною.

Священик (*до себе*): Нечистий насправді в різні ганебні способи бажає заволодіти людиною. (*до Христини*) Продовжуй, дитино.

Христина: Отче, я не знаю, чи можу вам про таке казати у святому храмі.

Священик: Бог прощає усі гріхи при розкаянні, окрім гріха проти Святого Духа. Жінко, покайся, відкрий свою душу, бо нечистий прагне її загубити.

Христина: Я мусила переступати по столу засідань голими сідницями. Знаєте, така вправа є в йозі.

Священик: В чому?

Христина: Ну йога, такий спорт є. І там є така вправа, коли сідаєш на килимок і починаєш по ньому рухатися лише за допомогою пересування сідниць.

Священик у своєму кріслі робить невимушений рух сідницями. Свічка продовжує яскраво горіти і рухатися, немов під вітром.

Христина: Так от, після того, як я починала залишати за собою мокрий слід, Остап Васильович стягував мене зі столу і сам туди лягав. Без одягу животом вниз... І встромляв його в отвір посередині столу.

Священик: Який отвір?

Христина: Ну стіл засідань передбачає таку дірочку посередині, для дротів від мікрофонів. Коли немає мікрофонів, то ми туди ставимо штучні орхідеї. Але перед «поліруванням», Остап Васильович орхідеї забирав.

Священик: *(до себе)* Коли праве око спокушає тебе, вирви і кинь його від себе: бо краще тобі, щоб загинув один із твоїх членів, а не все тіло твоє вкинуте в пекло. *(відвертається від Христини, затуляє ліве око)*. Жінко, продовжуй і знімеш з себе гріх хтивості і зради.

Христина: А тоді я залазила під стіл і... як це сказати... В мене добре розвинута дрібна моторика пальців... Мій чоловік завжди про це казав... І Марселю подобається як я йому за вушком чухаю... В дитинстві я вправно плела браслети з бісеру... І потім, за хвилину, Остап Васильович починав видавати такі звуки... Починав тихо співати грудним голосом: *(співає на манер коломийки еротичним голосом)*

Ой шо то за дівчинонька,

Що суха, як тріска?

Вона грати не дає,

Лиш бере до писка.

Христина томно видихає повітря в бік священика. Священик здригається, хреститься, повертається до Христини. Її обличчя ще прекрасніше, але вже не святою красою, а порочною. Губи червоні, хустка злізла на плечі, на лобі піт.

Священик (*ковтає слину*): Дитино, свята церква розрishaє від гріха, але не дає на него дозвіл. Чи ти каєшся в здійсненому?

Христина: Каюся, отче. Бо не лише дрібну моторику пальців розробляла, але й.. як це сказати... носо-губний трикутник.

Священик: Який трикутник?

Христина: Носо-губний. (*показує священику через ґрати специфічні рухи губами*).

Священик знову хреститься, відвертається, починає тяжко і часто дихати.

Христина: А потім Остап Васильович просив, аби я то всьо з вуст випорскувала на стіл.

Священик: Що всьо?

Христина: Срамну рідину. (*показує як вона це робила, опускає очі*)

В священика круглі, майже безумні очі. Свічка видає довге полум'я.

Священик (*приреченим шепотінням*): Навіщо?!!

Христина: Я й сама не знаю... Але начальник казав, що це помагає при підписанні угод. Папір добре прилипає.

Священик: Цей сатанинський ритуал – ще більший гріх, ніж хтивість і зрада, бо відкриває для зла ворота душі. Кайся дитино, молися.

Христина: Бог простить мені?

Священик: Господь милосердний.

Христина: Я буду мати дитину?

Священик (*хриплим голосом*): Треба покаятися у своїх гріхах, шанувати заповіді Божі, приступити до святого причастя, читати молитву про дарування дітей.

Христина: Святий отче, я боюся, що все одно потраплю у пекло не лише через мої діяння, а й через думки. Мені потрібно дещо більше, ніж молитва і причастя.

Священик: Які гріховні думки приходили до тебе, жінко?

Христина: Боюся їх вимовляти, бо вони про вас.

Священик (*даремно намагається приховати хвилювання в голосі*): Дитино, повідай мені і я буду просити у Господа прощення для тебе.

Христина: Я в дитинстві читала Маркіза де Сада «Тереза-філософ».

Священик: «Терезу-філософ» написав не Де Сад...

Христина (*штучно-здивовано і з кровожерливою посмішкою перебиває*): Отче, хіба вам можна читати таку літературу?

Священик (*червоніє*): Я не читав, а вивчав критику... Продовжуй, жінко.

Христина: Так от, ця Тереза, коли була маленькою дівчинкою, виховувалася при монастирі і деколи залазила священикам під ряси... Ну і там трогала... Самі розумієте... Ну і коли трогала, то там все збільшувалося і

твердішало. Її ця метаморфоза хвилювала дуже. Я відтоді як прийшла до вас сповідатися, то весь час про це думаю... Як це залізи вам під рясу.. Бачте як руки дрижать... А в мене моторика дрібна... Я вам казала...

Показує перед ґратами священику руки, священик тупо на них дивиться, намагаючись стримати важке дихання. Нічого не може відповісти. Свічка шипить і капає воском.

Христина: Отче, я так грішна, мене треба відшмагати. Є такий обряд, я знаю. І відчуваю, що він мені допоможе. У вас є якась нагайка чи батіг?

Хапається руками за ґрати і наближує обличчя до вікна. Тепер її краса демонічна. Очі чорні, волосся в різні сторони, хустка впала, оголила декольте з пишними грудьми, в роті – клики як в кажана (гра світла). Священик в хітливому ступорі.

Христина: Відшмагайте мене сильно, щоб я кричала. Інакше я потраплю до пекла і буду там горіти. Не віддавайте мене на поталу гріху!

Священик далі мовчить. Починає бити церковний дзвін.

Христина голосно і часто дихає, таке ж дихання чується зі сповідальні. Тут з-за ґратів до Христини вилазить візитна картка священика. Христина переможно і диявольські посміхається, бере візитку і йде. По дорозі задубає свічку. Звучить реквієм Моцарта Лакрімоза.

До священика в сповідальню підсідає вуйко.

Вуйко: Отче, я у вас вже сьогодні був, але по дорозі на автовокзал наступив на цип'я і роздусив його.

Священик тупо дивиться в одну точку.

На порозі костелу Христина запалює цигарку. Біля сходів проходить чоловік із собакою на ланцюжку. У собачки замість задніх лапок – колесици від машинки.

Христина підходить до чорної машини, тоноване вікно відкривається, там сидять священики. Їх одяг свідчить, про приналежність до вищого священицтва. Христина віддає їм візитку і йде. Священики сумно переглядаються, кивають одне одному, виходять з машини і повільно йдуть у храм.

Кінець.

Тбілісі 2015

Даю дозвіл на розміщення на сайті Сучасна українська драматургія